Kedves ballagó diákok !
Tisztelt Kollegák, tisztelt szülők.
Kedves vendégeink !

A 2013-as ballagási útravalómat Szabó Magda szavaival kezdem:
“Senki sem ígérte, hogy az élet harmonikus,döccenő nélküli. Anyám azt mondta egyet tanulj meg: Hétfőn hétfő, kedden kedd. Egyik sem ikertestvér. Hogy mit hoz a kedd azt ne kezdd el siratni félelmedben hétfőn. Hogy mit adhat a kedd, azt ne tervezd hétfőn. Hátha nem hozza be. Az egyik nap ilyen, a másik olyan. Egyetlen egyet kell megjegyezni, ha harmonikusan élni akarsz. Ha jót hoz, akkor józanul viseld, hogy most örömöd van. Józanul és fegyelemmel. És ha baj van, azt is viseld józanul és fegyelemmel..”

A mai nap az örömé, talán könnyekkel díszített örömé. Örvendtek, hogy nincs tovább, nincs több felelés, kötelező óralátogatás, iskolai és bentlakási betartandó szabályzat. Örvendeznek szüleitek, hogy gyermeki lépteiteket féltőn szerető gonddal irányíthatták, segítették és most hirtelen felnőttetek.
Öröm a tanítóitoknak, tanáraitoknak, hogy rövidebb vagy hosszabb ideig formálói lehettek életeteknek, tudatotoknak, értelmeteknek.
A meghatódottság könnyei gyöngysorként díszítik a mai örömteli napot. És ez így van rendjén. Valami véget ér ma és jön a „hétfő” után a „kedd”. Figyeljünk és meghalljuk, amint egy másik világ halk szellői susogni kezdenek. A susogásból vihar is lehet, a vihar után csend és építkezés következik. A lényeg az, hogy cselekvő emberekként éljük életünket, folyamatosan figyelve a mellettünk élőkre is.

Kedves Ballagó diákok !

Engedjétek, hogy az új világ szellőinek suttogása elindítsa bennetek a továbblépés gondolatait, úgy, hogy mindazon érzések, melyek ma betöltik lelkeiteket végigkísérjenek az elkövetkezendőben. Ezeket az érzéseket az iskola falain belül eltöltött évek izgalmai halmozták fel a lelkeitekben: tanórok; szép szavak és dorgálások; örömök és csalódások; tornakerti szép emlékek járultak hozzá mindahhoz, amit ma már emléknek nyilváníthattok.
Egész életetek meghatározó periódusa lehet az a néhány év, amit együtt töltöttünk el veletek itt az iskolában. Pedagógus társaim nevében köszönöm meg nektek, kedves végzős diákoknak, hogy a mieink is lettetek a szüleitek mellett, veletek együtt örülhettünk sikereiteknek és benneteket nevelve mi is sokat tanultunk arról, hogy mi hogyan működik ma a fiatalok világában.

Szokásomhoz híven osztályonként szólok most hozzátok.

Kedves XII. Á osztály !

“Az élet egy folyamat. Egy naplementét sem szabad soha ugyanúgy néznünk. Élünk, tapasztalunk és továbbmegyünk. Hogyan megyünk tovább? Csak ezt tudjuk valahogy befolyásolni. Életünk legszebb élményei nem passzív, befogadó, ellazult állapotban érnek bennünket - noha az ilyenek is lehetnek élvezetesek, ha keményen megdolgoztunk értük. A legszebb pillanatok általában akkor következnek be, amikor valaki testi vagy szellemi teljesítményét megfeszített akarattal a végletekig fokozza, hogy véghezvigyen valamilyen nehéz, de fontos feladatot. A tökéletes élmény tehát olyasvalami, ami nem csak úgy megtörténik velünk, hanem inkább mi hozzuk szándékosan létre.”
Csíkszentmihály Mihály gondolataival bátorítalak benneteket arra, hogy erősödjetek abban a tudatban, hogy eredmények csupán megfeszített akarattal születhetnek és azoknak lehet igazán örvendeni. Megköszönöm Vass István osztályfőnökötöknek törődését, csendes mellettetek állását. Ő többször nyilatkozott úgy rólatok, hogy áldott jó gyermekek vagytok. Büszke rátok és örvend, hogy osztályfőnökötök lehetett.

Kedves XII.B osztály !

“Az életnek nevezett kötéltánc legnagyobb részében behúzódunk a magunk alkotta otthonos színtérre. Ott mindvégig kényelmesen megbújhatunk: elfoglaltan, gondolatokba merülve, szenvedve vagy jókedvűen. Ismerős és mozgásterünket szűkre szabó kikötő ez, egyetlen kijárata a kifeszített kötél, amelyik a következő biztonságos kikötőhöz vezet. Idővel és igen kellemetlenül az ígéret reflektorfénye a következő színtérre vetül, és a miénk fájdalmassá vagy üressé válik. Amikor ez bekövetkezik, megdermedünk a helyünkön. Megkockáztatjuk-e a változtatást, elindulunk-e a magasban kifeszített kötélen?”

Judith Sills szavaiban felismerhetitek azt a lehetőséget, mely szerint a biztonságot jelentő helyszínek, „kikötők” között húzódó nem túl biztonságos kötélen kockáztatni, kell, azért, hogy a megszokott biztonságunkat egy újabb válthassa és mozgásterünk közben bővüljön. Ehhez kívánok nektek kicsivel több merészséget, bátorságot és akaratot..
Megköszönöm Szabó Hajnal osztályfőnökötöknek, hogy négyen éven keresztül arra bíztatott benneteket, hogy az életnek nevezett „kötéltánc” útvesztőiben megtaláljátok a helyeteket és merjetek bátran szembenézni az újabb és újabb kihívásokkal.

Kedves XII.C osztály !

„Valahányszor elindulsz otthonról, húzd be az állad, emeld fel a fejed, és szívd tele a tüdőd levegővel, idd be a napfényt, köszöntsd mosolyogva a barátaidat, és szívvel-lélekkel szoríts mindenkivel kezet. Ne félj attól, hogy félreértenek, és egy pillanatig se törődj az ellenségeiddel. Döntsd el határozottan mi a szándékod, aztán pedig egyenesen törj a cél felé. Legyen szemed előtt a magasztos cél, amit kitűztél magad elé – és akkor egy idő múlva észreveszed, hogy öntudatlanul is megragadod azokat a lehetőségeket, amelyek vágyaid teljesüléséhez szükségesek, ugyanúgy, ahogy a korallállatka kiválasztja a tenger habjaiból mindazt, amire szüksége van. Képzeld önmagadat annak a tehetséges, komoly, hasznos embernek, aki lenni akarsz, és ez a gondolat óráról órára jobban átalakít majd, hogy saját eszményedet megközelítsd… A gondolat minden, őrizd meg e helyes lelki magatartást: a bátorság, az őszinteség, a jó kedély szellemét. A gondolkozás szinte alkotás. Minden jó dolognak a vágy a szülője, és minden őszinte imádságot meghallgat az ég. Olyanokká leszünk, amilyenekké szívünk mélyén lenni szeretnénk.”

Elbert Hubbard gondolatait választottam számotokra útravalónak. Úgy éreztem az nem csak nektek, jövendő pedagógusoknak, hanem nekünk is szólnak. Legyetek olyanokká, amilyenekké szívetek mélyén lenni szeretnétek !

Megköszönöm a nevetekben is azt a sok ü sok törődést, szeretetet, melyet Bartha Melinda osztályfőnökötöktől kaptatok. A XII.C nagy családjában ő volt a családfő, akire mindig számíthattatok, kellő szeretettel, szigorral kitartóan irányított benneteket.

Kedves szülők !

Köszönöm, hogy gyerekeiket a Bethlen Gábor Kollégiumba íratták és gondjainkra bízták őket. Legyenek büszkék rájuk, mint ahogyan mi is, és ebben a viharosan változó világban hatalmas nagy türelemmel folytassák azt az áldozatkész hivatást, melyre gyermekük fogantatásakor vállalkoztak.

Minden kollegámnak megköszönöm azt, az áldozatos munkát, melynek végén erre a szép ünnepnapra virradhattunk. Egy újabb generációt bocsájtunk útjára. Mindenkinek kívánok az újrakezdéshez sok erőt és kitartást.
Azonban nem minden kollega fog ősszel új tanévet kezdeni. Az élet rendje szerint a jól végzett munka után, jön a pihenés.

A hagyományokhoz híven szeretném ma megköszönni a ballagási ünnepségünkön Stáb Ildikó tanárnő áldozatos munkáját. Nem titok, hogy a következő tanévtől nyugdíjba vonul és úgy gondolom, hogy a mai napon diákok,

szülők és kollegák közösségében mindannyian megköszönjük, Stáb Ildikó tanárnőnek mindazt, amit diákjaiért, az iskoláért és a Fehér megyei magyar oktatásért tett pályája során. Mindanyiunk nevében kívánok neki sok erőt, egészséget, és boldog nyugdíjas éveket.

Oravecz Nóra gondolataival zárom ballagási beszédemet,

„Talán egyszer majd el tudjuk fogadni, hogy csak hagyni kell az Életet, hogy tegye a dolgát, és nem azt hinni, hogy közbe tudunk avatkozni. Nem. Nem tudunk. Legalábbis a nagy dolgokba nincs beleszólásunk. Azok csak úgy jönnek. Nem kérdeznek, beállítanak, mert aminek meg kell történnie, az meg fog történni. Aminek el kell mennie, az bizony elmegy. Eltűnik, és nem jön vissza. Miért is jönne. Nincs rá szükséged. Hiheted, hogy de, viszont az Élet nem traktál feleslegesen - ha tudatos vagy. Ha csapongsz, és képtelen vagy a szíved után menni, akkor persze mások lesznek a szabályok. Ha menne, ragaszkodsz hozzá tíz körömmel, görcsösen, és tönkreteszed az egészet. Talán te is érzed, de mennyire jó az, amikor elhiteted magaddal, hogy te szövöd a szálakat. Pedig az igazság az, hogy a szálakba nem szólhatunk bele. Azok szövődnek maguktól. Azt hiszed, hogy de, közben meg vannak kötődések, amik túlmutatnak mindenféle egyszerűségen, mert különlegesen elszakíthatatlanok a maguk nemében.”

A szövődő szálakat ne hagyjuk elszakadni. Kötődést jelentenek és közösségeket építenek.

Ti, a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium 2013-as végzős diákjai elszakíthatatlan szálakkal köttetetek ehhez a a közösséghez. Legyetek erre büszkék és válljatok cselekvő véndiákjaivá.

Isten velünk ! Viszontlátásra !